

Cosmetizarea fiarei care se ridică din abis

7 septembrie 2006

Gili Cârstea

Ultimele câteva decenii au fost marcate de o febrilă dar tăcută campanie de cosmetizare a Bisericii Romano-Catolice. În timp ce mass-media ne sufoca prin insistența cu care se apleca asupra tuturor evenimentelor desfășurate la Vatican, teologii bisericii semnav aproape în tăcere tot felul de declarații comune cu lumea protestantă.

Scopul? Înlăturarea obstacolelor teologice care împiedică unirea trupului lui Hristos. Au fost semnate declarații comune cu luteranii, anglicanii și metodiștii, prin care aceștia recunosc și aprobă caracterul scripturistic al doctrinei îndreptăririi prin credință așa cum este el predicat de Biserica Romano-Catolică. Biserica dorește să convingă omenirea că s-a lepădat de tarele trecutului, că protestantismul și-a îndeplinit misiunea și acum este timpul să se întoarcă în sânul bisericii universale. Interesant este faptul că protestanții chiar au început să vibreze pe această frecvență, fiind dispuși la orice compromis pentru succesul a ceea ce ei numesc „unirea” trupului lui Hristos.”

Teologii protestanți apelează tot mai des la ceea ce este numit „principiul protestant.” Într-o lucrare a sa, intitulată *The Principle of Protestantism*, Philip Schaff declară că despărțirea în scopul producerii unei corecții este un principiu valid al protestantismului. Dar odată corecția făcută, trebuie să revenim imediat în grupul de care ne-am despărțit. El se referă la separările produse de reformatori. Protestantismul s-a despărțit de catolicism spre a produce o corecție. Odată ce îndreptarea a avut loc, trebuie să revenim din nou la biserica apostolică, universală.

În acest punct subiectul devine interesant pentru noi, care observăm un interes absolut ciudat la teologii noștri pentru căutarea unor credințe comune cu celelalte confesiuni protestante. De curând a avut loc la Praga (8-11 august 2006) o întâlnire la nivel înalt între Biserica Adventistă și Alianța Evanghelică Mondială, al cărei scop declarat a fost acela de a discuta deschis “subiecte de consens sau conflict pe o bază biblică,” și de a “explora posibile zone de cooperare.” În spatele acestor expresii de etichetă, oricine înțelege și observă puseurile mișcării ecumenice și scopurile acesteia de a “nivela” hârtoapele teologice interdenominaționale. Ei vor să știe dacă există ceva care ne-ar împiedica să lucrăm

împreună pentru Hristos. În același timp, Alianța Evanghelică Mondială are consultări cu Biserica Romano-Catolică pe aceleași subiecte.

Și ce observăm?

Bisericele protestante constată și declară că Biserica Romano-Catolică a realizat corecțiile impuse de reforma protestantă și că este timpul ca ele să analizeze cu seriozitate cerințele principiului protestant – întoarcerea la biserica-mamă.

Biserica Romano-Catolică pretinde că stă pe scaunul lui Petru, și că ea este moștenitoarea autorității apostolice instituite de Hristos. Principalul templu al lumii catolice, bazilica din inima Vaticanului, poartă numele lui Petru, iar suveranul pontif pretinde că este în același timp succesorul lui Petru și reprezentantul lui Hristos pe pământ.

Cine este acest Petru, în jurul căruia gravitează toate pretențiile de autoritate spirituală și seculară ale romanismului? A fost apostolul Petru primul episcop al bisericii din Roma, pe autoritatea căruia a fost clădită biserica universală?

Într-o demonstrație fascinantă, Ernest L. Martin spulberă această pretenție absurdă, arătând că romanismul s-a ridicat pe învățăturile unui alt Petru, în contrast marcant cu apostolul lui Hristos, chiar dacă și pe falsul Petru l-a chemat tot Simon.

Vă invităm să studiați acest material, căci, dacă lucrurile merg în direcția descrisă de profeție – și astăzi chiar observăm că într-acolo se îndreaptă – va fi vital să înțelegem corect temeliile credinței care va fi impusă curând popoarelor ca unică garanție pentru pacea și supraviețuirea neamului omenesc.
